

úplně na roveň dětem manželským, — by-li ovšem počít: před událostí, která nárok zakládá, — ustanovil v § 23 cit. zák. důchod sirotčí pro jedno dítě roční částkou 300 Kč a pro každé další dítě, žijící v téže domácnosti 252 Kč ročně.

Zákon vyjádřil tedy zcela jasně, že důchod tento má být poskytnut pevnou sumou absolutní. Předpis o tom, zdali a za jakých podmínek tato absolutní výše sirotčího důchodu smí být snížena, dán jest v ustanovení § 24 cit. zák., jež jako nižší hranici důchodu vdovského a sirotčího dohromady označuje částku 1800 Kč, a předpisuje, že kdyby důchody tyto dohromady převyšovaly tuto částku, jest důchod sirotčí stejnoměrně snížit. V tomto jediném případě zákon dopouští, aby sirotčí důchod byl snížen.

Že názor tento jest správný, vyplývá i z ustanovení zák., jednajících o důchodu sirotčím s ustanoveními o důchodu vdovském. I tento důchod stanovil zákon v § 17 částkou pevně určenou; avšak již v následujícím § 18 připustil výslovně snížení jeho pro případ, že vdova nežila s manželem ve společné domácnosti, na takový obnos, kterým by manžel byl povinen přispívat na její výživu. Z toho je patrný úmysl zák. nahraditi vdově újmu jí nastalou, t. j. onen obnos, jehož by se jí jinak dostávalo od manžela.

Nepojal-li však zákon obdobného ustanovení do své částky c), pojednávající o důchodu sirotčím, pak z toho následuje e contrario, že důchod sirotčí vytčeným způsobem omeziti nechtěl a neomezil, že tedy výše sirotčího důchodu podle § 23 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. jest nezávislá na výši alimentů, které se nemanž. otec zavázal svému nemanž. dítěti platiti.

Vyslovilo-li tedy nař. rozhodnutí, že nezl. Marii R. nepřísluší sirotčí důchod 300 Kč, nýbrž pouze 96 Kč ročně s 50% drahotní přírážkou, t. j. ve výši alimentálních platů, k jichž splnění se nemanž. otec Adolf K., resp. jménem jeho jeho otec Adolf K. st. soudním smírem zavázal, pak vycházel žal. úřad z nesprávného právního názoru a bylo proto rozhodnutí jeho zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 3280.

Zajištění bytu: *Budovy náležející obci nepodléhají zajištění bytů podle zák. č. 225/1922.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 15.479/23).

Prejudikatura: Boh. 3066 adm.

Věc: Obec Ž. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítla zsp v Praze odvolání stěžující si obce z rozhodnutí osp-é v Žamberku z 25. října 1922, jímž k dožádání okr. soudu v Žamberku na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. zajištěn byl v domě, náležejícím obci Ž., byt, který byl t. č.

pronajat tabulárnímu soudci Rudolfu J., pro soudce u okr. soudu v Ž. Dra Lva R.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Důvodnou shledána námitka stížnosti, vyslovující právní názor, že jest nepřipustno zajišťovati byty ve smyslu § 13 cit. zák. v budovách obce. Bod 2. § 20 cit. zák. praví výslovně, že zákon ten se nevztahuje na budovy státu, země, župy, okresu, obce nebo některého fondu těmito korporacemi spravovaného a na byty jimi najaté, kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních. Jak nss vyslovil již ve svém nář. Boh. 3066 adm. ohledně budov státu, jsou dle cit. předpisu dvě skupiny objektů, na které se zák. č. 225/22 nevztahuje, a to

1) budovy ve vlastnictví státu, župy, okresu, obce nebo některého fondu těmito korporacemi spravovaného, a

2) byty korporacemi těmito najaté, tedy byty, které nejsou v budovách uvedeným korporacím vlastnický náležejících, jež však korporace ony drží na základě smlouvy nájemní a kterých užívají jejich zaměstnanci jako bytů služebních.

Ježto pak v daném případě není sporu o tom, že dům, v němž úřadem byt zajištěn byl, jest ve vlastnictví obce Ž. a náleží tedy do první skupiny objektů, jež dle toho, co shora řečeno, cit. zák. nepodléhají, slušelo nař. rozhodnutí, jímž v domě tomto byl byt zajištěn, zrušiti jako nezákonné.

Č. 3281.

Župní úředníci (Slovensko): I. Předpis § 10, odst. 5. zák. č. 126/1920 o župním zřízení vztahuje se jen na úředníky jmenované podle zák. 210/1920. — II. Župní statuty pensijní nabývají účinnosti teprve po schválení ministrem vnitra.

(Nález ze dne 25. února 1924 č. 16.573/23.)

V ě c: Antonín V. v L. proti župnímu úřadu v Turčanském Sv. Martině o vyměření pensijních požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem min. vnitra z 30. prosince 1920 byla žádost Antonína V., přisedícího sirotčí stolice, za převzetí do státní služby zamítnuta, st-1 byl na to župním úřadem turčanské župy dne 7. března 1921 vyzván, aby podal žádost za své pensionování, a byl pak na trvalý odpočinek přeložen usnesením župního pensijního odboru turčanské župy z 30. června 1921 a vyměřena mu pense na podkladě 20leté služby, do které započtena byla 4 válečná léta.

Usnesením žup. správního výboru župy turčanské z 10. dubna 1922 byl na žádost st-1-ovu připočten k jeho služební době millenární rok a vyměřeno mu výslužné dle služby 30leté, jehož výplata byla poukázána od 1. října 1920.

Výnosem min. pro Slov. z 29. ledna 1923 z moci dozorcí vydaným byla zrušena shora uvedená usnesení zastupitelského sboru bývalé župy turčanské a bylo nařízeno, aby pensijní požitky st-1-ovy byly bez ohledu